

Landstingets Forhandlinger.

185

1. Beh. af Lov, om det offentlige Fattigvæsen.

186

ved, ifølge en Plakat af 1828 — gjældende Ret, at Forældre skulle, naar deres Omstændigheder ere til det, underholde deres sindsvage Børn, og; saavidt mig bekjendt, har en senere Rancelliresolution udtalt, at det Samme maa gjælde med Hensyn til vansføre Børn. Forsaavidt sker der altsaa ikke nogen Forandring i de bestaaende Regler, men disse blive derhos udvidede saaledes, at efter Lovforslagets §§ 10—12, vil Førgørgelsen af en hvilken som helst Person — selv de i Motivverne omtalte „ryggeløse“ Personer —, der kommer i Trang, falde paa Familien. Jeg kunde nu godt gaa ind paa en saadan Bestemmelse, naar det samtidig blev bestemt, at, hvor der var Tale om en ryggeløs eller letindig Person, skulde hans Slægt til Gjengæld for Førgørgelsespligten kunne ved Dørighedens Kjendelse faae fastslaaet, at den Understøttelse, som den Paagjældende saaledes fik fra Slægten, skulde have samme Virkning som offentlig Fattigunderstøttelse; thi ellers kunde man jo tænke sig, at en saadan vidtløstig Person kunde vælte en hel Familie over paa sin Slægt. Jeg kan huske, at vi for nogen Tid siden læste om, at en Kommune havde betalt en Person en Sum Penge for at ægte et Fruentimmer med 6 Børn, hvorved Kommunen slap for at forsyge disse 7 Personer. Men et lignende Resultat vil kunne fremkomme efter det foreliggende Lovforslag, idet f. Ex. en ryggeløs Søn kan vælte en hel Familie over paa sin Fader. Der er en hel Del Bestemmelser i Lovforslaget, som jeg ikke rigtig har kunnet forstaa, men mulig beror det paa en vigtig Opatælse fra min Side. Jeg har saaledes troet i §§ 3 og 4 at finde en Forandring med Hensyn til Pligterne imod Stedbon. — Endnu skal jeg kun omtale et Punkt, som ogsaa er blevet berørt af et Par ærede foregaaende Talere, og det er Bestemmelsen om Førgørgelsesanstalter. Jeg tror ikke, det vilde være rigtig saaledes at laa fast, at der skal oprettes Førgørgelsesanstalter eller, hvad man nu kalder Fattiggaarde; thi, skulde saadanne oprettes i alle Kommuner, maatte man ogsaa give disse Expropriationsret, estædti der er foreskrevet visse Regler med Hensyn til saadanne Fattiggaardes Beliggenhed, Størrelse osv. — Ligeledes tror jeg ikke, det er rigtig ved Lov at foreskrive, at Fattigunderstøttelsen i Reglen skal ydes in natura; jeg tror, at man dristig kan overlade til Fattigbestyrelsen at yde Understøttelsen paa den Maade, som den selv finder rigtigst. Jeg har havt Leilighed til at se, at Personer, hvem man for Sikkerheds Skyld har ydet Jødemidler, ikke have havt meget vanskeligt

ved at faae dem omsat i vaade Varer; Naturalierne ere bleone omsatte strax samme Dag, de have modtaget dem. Denne Regel i Lovforslaget er formodentlig givet i den Hensigt at forebygge, at forsaldne Personer, naar de fik Penge, skulde gaa hen og sætte dem i Spiritus, hvilket ikke menes at kunne ske, naar de fik Brød eller i det Hele Naturalier. Er en saadan Person imidlertid paa fri Job, nytter det ikke; thi han omsætter saa strax Varerne og faar dem gjorte saa behagelige for sig som muligt. — Der er ligeledes en Bestemmelse med Hensyn til Fattiggaardene, som jeg skal omtale. Det turde dog nok være ønskeligt, at det nyere blev fastslaaet, hvilke Forordringer der kan stilles med Hensyn til disse Fattighuse. Man fjender jo et tidligere Ministercirkulære i denne Retning, som det samme Ministerium selv har maattet forandre, da det viste sig, at det stillede altsor store Forordringer. Jeg tror, at naar Kommunerne skaffe saadanne Boliger til Fattighuse, som kunne siges at svare til største Delen af Boligerne i Kommunen, eller som i det Mindste ere vel holdte Boliger, da maa de siges at have opfyldt deres Forpligtelse; man kunde gjerne give Bestemmelser om et vist Kubikindhold osv., men saaledes at overlade det Hele til en Ministers Skjøn, der kan skifte, lige saa tit som Ministerens Person skifter, det tror jeg dog er meget betænkeligt. — Jeg skal i Dørigt udtale min Tak til Ministeren, fordi han er fremkommen med dette Lovforslag, hvori der samles Alt, hvad der nu maa søges paa Gud veed hvor mange Steder, hvilket gjør, at Mange, endog saa dygtige Jurister, ere gaaede vild, idet det ene Ministercirkulære og den ene Plakat hæver den anden, saa at det næsten ikke er til at finde ud af. Jeg ønsker derfor lige som den foregaaende Taler, at vi maa komme til et Resultat og faae Forslaget ud som Lov.

Madvig: Naar jeg tillader mig at tage Ordet i en Sag, der maa siges at ligge min praktiske Erfaring saa fjernt, som Tilfældet er med den, vi her forhandle, maa jeg søge Undskyldning derfor i den Omstændighed, at det er en Sag, ved hvilken det gjælder om at forene en Humanitetspligt med fornuftige økonomiske Hensyn. Jeg skal søge at give et Par Bidrag til Forhandlingerne af Lovforslaget, uagtet jeg i et væsentligt Punkt kommer til i mange Henseender at træffe sammen med den ærede 2den Landstingsmand for 9de Kreds. (Gttrup). Jeg skal begynde med at yde min Tak til den høitagtede Minister, og det bestemtere, end det er blevet gjort af dem, der hidtil have talt,